

Til § 12.

Ændringsforslaget Nr. 23 er omtalt ved § 11. Angaaende Ændringsforslaget Nr. 24 kan der til Dels henvises til, hvad der ovenfor er bemærket ved Forslaget Nr. 2 (til § 1). At en Pantnaver hos Fogden begærer sig sit Pant overgivet til Brugelig-
 lighed, maa anses som et Paatalekrift. Nægter Fogden (ved Kendelse) at efterkomme Begæringen, bør den sædvanlige Frist af 6 Maaneder staa Fordringshaveren aaben til at begynde ny Paatale. Efterkommer derimod Fogden Begæringen og indsætter Fordringshaveren i Besiddelse af Pantet, har denne derved naaet et judicielt Resultat, som maa virke afværgende mod den tidligere løbende Forældelse, saa at der kun kan blive Tale om, at der mod det paa Fogdedekretet støttede Retsskrav kan løbe en ny Forældelse. Det sidste foreslaar Udvalget at fastsætte ved den ny Paragraf, hvortil det under Nr. 27 stiller Forslag, og hvori der ligeledes findes det fornødne om en ny Forældelse med det paa en Udlægs- (Udpantnings) Forretning støttede Retsskrav. Der er ovenfor bemærket, at det formentlig er ganske urimeligt, at en Paatale, der har ført til Udlæg (Udpantning), ikke skulde virke afværgende lige over for en løbende Forældelse.

Til § 13

stiller Udvalget Ændringsforslag Nr. 25, hvorefter ogsaa Indgivelse af en Begæring til Skifteretten om Konkursbehandling vil være at anse som Begyndelsen af en Paatale af den Fordring, der er benyttet som Grundlag for Begæringen, forudsat selvfølgelig at Begæringen tages til Følge.

Naar Udvalget under Nr. 26 foreslaar, at Paragraffens 2det Punktum skal udgaa, er det, fordi den paagældende Bestemmelse ikke har sin Plads her, men i den ny Paragraf, som Udvalget foreslaar under Nr. 27.

Med Hensyn til dette Ændringsforslag Nr. 27 er adskilligt bemærket lejlighedsvis i det foregaaende. Efter at det i §§ 11—13 er bestemt, naar Paatale skal anses som betimelig begyndt, og hvorledes Forbrings-

haveren er stillet, naar den indledede Paatale ikke fører til noget Resultat, er det Stedet i en ny Paragraf at samle de Bestemmelser, der skulle gælde for de Tilfælde, hvor Forbringshaveren ved sin Forfølgning er naaet frem til et judicielt Resultat (eller et offentligt Forlig) og derved har gjort Ende paa den hidtil løbende Forældelse. Det foreslaas da i denne ny Paragraf at bestemme, at Fordringen, saaledes som den fremgaar af den gennemførte Paatale, skal være Genstand for en ny Forældelse, hvis Frist er 20 Aar, for saa vidt Fordringen efter sin Veskaffenhed falder ind under § 2, og ellers 10 Aar, dog at ogsaa her 3 Aars Fristen gælder i Henseende til den ifølge det erhvervede Retsskrav grundlag efterhaanden paaløbende Rente o. lign. — Angaaende den ny Forældelsesfrists Begyndelsesmoment gælde Reglerne i § 5 med de af Forholdene følgende Bemærkelser.

Den foreslaaede ny Paragraf er affattet saaledes, at dens Bestemmelser ogsaa komme til Anvendelse paa offentlige Forlig, Domme og Rettsdekreter, som opnaas under Forfølgningen af en Fordring, der i Henseende til Forældelse ellers hører under en særlig Lov (se § 1 og § 21).

Til § 14

stiller Udvalget Ændringsforslaget Nr. 28, der kun har redaktionel Betydning.

Ved Ændringsforslaget Nr. 29 foreslaas der givet en Bestemmelse, der ikke bør savnes i en Lov som den foreliggende, idet der indrømmes den Fordringshaver, som har mistet det Dokument, paa hvilket Fordringen støttes, og som har paastævnet Sag til Mortifikation deraf, Udgang til paa en bekvem Maade at afværge Forældelse indtil 6 Maaneder efter, at Mortifikationsagen er afluttet.

Til § 19.

Udvalget har fundet, at den Hovedregel, som Paragraffen som Undtagelsesbestemmelse forudsætter, udtrykkelig bør gives, og stiller derfor Ændringsforslaget Nr. 30. Udvalget er derved gaaet ud fra,